

drage en rimelig, omtrent til almindelig sparekasserente svarende forrentning af egenkapitalen (den i forslaget anførte procent — 3 — er fastsat i 1948). Forslaget er især begrundet i betragtninger vedrørende boligudgiftens karakter, hvorved det er anført, at denne må anses for at vedrøre privatforbruget.

Uanset den vægt, der må tillægges de af kommissionen anførte betragtninger, må man dog anse det for meget betænkeligt at udforme en ordning på dette område som den af kommissionen i udkastets § 8 foreslåede. Dette skyldes i første række, at den ordning, kommissionen ud fra sine synspunkter foreslår, kun kan praktiseres på eenfamilieshuse, men ikke i andre tilfælde, hvilket kommissionen erkender, idet den foreslåede nyordning fremtræder som en særordning for eenfamilieshuse. I alle de tilfælde, hvor en ejendom kun delvis benyttes til egen beboelse, er man nødt til at anvende det nu fulgte princip for opgørelsen af indkomsten vedrørende boligen, idet det vil være ugørligt at konstruere en vis egenkapital vedrørende den skattepligtiges egen bolig i ejendommen, med en fikseret forrentning og under borteliminering af en del af de samlede udgifter vedrørende ejendommen: prioritetsrenter, skatter, vedligeholdelse m. v. Hertil kommer, at reglen i kommissionsudkastet vil favorisere skatteydere, der er i stand til at købe et hus med en stor udbetaling, eventuelt således, at de samtidig indfrier prioritetsgælden. I sidstnævnte tilfælde vil lejeværdien for den pågældende skatteyder efter kommissionsudkastet andrage 3 pct. af vurderingssummen til ejendomsskyld + de faktisk afholdte udgifter til vedligeholdelse o. lign. Den dårligere stillede skatteyder, der er nødt til at prioritere huset, vil ikke kunne fradrage renterne af prioritetsgælden; i forhold til ejeren uden prioritetsgæld betyder dette, at lejeværdien for den dårligere stillede ejer forøges med differencen mellem de faktisk betalte renter af prioritetsgælden og 3 pct. af denne gæld.

Den foreslåede ordning ville i almindelighed have en ret følelig skatteskærpende virkning. Det må forekomme vilkårligt og uheldigt, ud fra betragtninger, der er generelle, at indføre nye regler, som ikke kan bruges på alle de skatteydere, betragtningerne tager sigte på, men kun på en særlig gruppe af dem, og som for disse ville

medføre en pludselig og uforholdsmæssig stigning i den værdi af deres boligret, som man nu opererer med. Under hensyn hertil har man anset det for rettest at blive stående ved de gældende regler, og forslagets § 9 er udtryk herfor.

Til § 10.

De her foreslåede regler om indkomstbeskatning af aktieudbytte svarer til de hidtil gældende, idet der dog — i overensstemmelse med kommissionsudkastet — er gjort to væsentlige undtagelser. Disse undtagelser refererer sig til beskatningen af likvidationsudlodninger og til friaktiebeskatningen.

Herom bemærkes følgende:

Likvidationsbeskatningen af aktionærer gennemføres efter gældende ret (statsskatte-lovens § 4 e, sammenholdt med ligningslovens § 8, stk. 1) i form af indkomstbeskatning hos aktionæren af alt, hvad der udbetales ham udover det beløb, der ved aktiens tegning er investeret i selskabet. Aktionæren risikerer således i et enkelt år at komme til at betale indkomstskat efter en stærkt progressiv skala af udlodninger af reserver, som måske er opsparet af selskabet i løbet af en årrække; dette resultat forekommer lidet rimeligt, ikke mindst i de tilfælde, hvor aktionæren har købt aktien for et beløb, der overstiger, hvad der i sin tid blev indbetalt til selskabet for aktieretten.

Efter kommissionsudkastet skulle aktionæren ved likvidation svare kapitalvindingsskat af differencen mellem likvidationsprovenuets og det beløb, hvorfor aktien var erhvervet (kommissionsudkastets § 83, nr. 4 — bemærkningerne side 119). Bestemmelsen må ses i sammenhæng med § 83, nr. 2, hvorefter også avance ved salg af aktier blev inddraget under beskatning som kapitalvinding. Til gengæld fritog man likvidationsudlodninger for indkomstbeskatning hos aktionærene.

Ved nærværende lovforslag foreslås kommissionsudkastets regel om indkomstskattefrihed for udlodninger i anledning af likvidation bibeholdt. Da man imidlertid ikke har villet foreslå beskatning af avance ved salg af aktier, der er anskaffet som anlægspapirer, og da en fuldstændig skattefritagelse med hensyn til likvidationsudlodninger ville tilskynde til akkumulering af reserver i aktieselskaber med senere udlodning